

„Suvokimas, kad esu Dievo vaikas, pripildo mane vilties“

Turbūt nėra nieko tragiškesnio žmogaus gyvenime, kai viltis klastojama ir iškraipoma, kai ji sudedama ne į Meilę, be paliovos gaivinančią, o į ką nors kita. (Dievo bičiuliai, 208)

spalio 20 d.

jeigu savo trumpalaikius sumanymus mes paverčiame absoliučiais tikslais, nukreipiame akis nuo amžinybės ir

tikrojo tikslo, kuriam esame sukurti,
– mylėti ir garbinti Viešpatį, o paskui
regėti Jį danguje, tada gražiausi
ketinimai tampa išdavystėmis, netgi
žmonių paniekinimo būdais.

Atsiminkite šv. Augustino
nuoširdžius, gerai žinomus žodžius
(jis buvo patyręs tiek daug kartėlio,
kai dar nepažino Dievo ir ieškojo
laimės ne Jame): Tu mus kreipi į
save, ir mūsų širdis patirs poilsį tik
tuomet, kai ras ramybę į Tavyje! (...)

Jausmo ir žinojimo, kad esu Dievo
sūnus, tikrumas pripildo mane –
norėčiau, jog ir jūs tai patirtumėte –
tikros vilties, tos dieviškosios
dorybės, kuri, perduota kūrinijai,
prisitaiko prie mūsų prigimties ir
kartu tampa labai žmogiška dorybe.
Esu laimingas, nes tikiu, kad
pasieksime dangų, jei būsime visados
ištikimi; džiaugiuosi palaima, kuri
mums teks *quoniam bonus*, nes mano
Dievas yra geras ir Jo gailestingumas
begalinis. Šis tikrumas padeda man

suprasti, kad tik tai, kas Dievo paženklinta, turi neišdildomą amžinybės antspaudą ir nenykstaną vertę. Tad štai kodėl viltis neatitolina manęs nuo šios žemės dalykų – priešingai, ji netgi priartina mane prie tos pačios tikrovės naujaip, krikščioniškai, kai visur siekiama atrasti ryšį tarp mūsų puolusios prigimties ir Dievo, mūsų Kūrėjo ir Atpirkėjo.

(Dievo bičiuliai, 208)

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/dailytext/suvokimas-kad-esu-dievo-
vaikas-pripildo-mane-vilties/](https://opusdei.org/lt-lt/dailytext/suvokimas-kad-esu-dievo-vaikas-pripildo-mane-vilties/)
(2026-04-10)